

Mesterségem címere...

DIVATTERVEZŐ

Fehér Beatrix (26) tehetséges, fiatal divattervező. Ruhái formabontóak és egyedül stílusúak. Camou Budapest szilanyomós street-wear kollekciójával kivívta a szakma elismerését. A siker azonban neki is keményen meg kellett dolgozni.

Az utóbbi időben egyre többször hallani rólad. Szerinted ez mi nek köszönhető?

Nagy lehetőséget látok a különböző pályázatokban. Legutóbb a szombathelyi Textilművészeti Triennálén design kategóriában nyertem első díjat. Egy másik versenyen is első helyezést értem el, Formatervezői Nívódíjat kaptam. A Szépművészeti Múzeum Metafashion rendezvényén más divattervezőkkel együtt én is bemutatam a kollekcióm. Az Iparművészeti Múzeum karácsonyi vásárán és a Vasápművészeti Piacon, a Wampon sajtótervezés ruháimat árulom. Ezek kapcsán egyre többen keresnek meg.

Miért lettél divattervező?

Rajzolni mindig is szerettem, egy általános iskolai tanárom biztatására kezdetem Bakonyi Mihály festőművészől külön órákat venni. A divattervezés gyermekkori álmom volt. Emlékszem, amikor az első ruhámat készítettem, egy kemping szék volt a munkasztalom. A végén anynyira belendültem a munkába, hogy az anyagot odavarrtam a székhöz. Később lett saját varrógépem, így egyre több ruhát készítettem

Milyen iskolákat végeztél?

A Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolában érettségiztem 1998-ban bőr szakon, majd egy évig a Dekorátor és Kirakatrendező iskolába jártam. Közben felvettek a Moholy Nagy Művészeti Egyetem textiltervező-bőr szakára, ahol múlt évben diplomáztam.

Mit takar a Camou elnevezés?

A camou szó maga a divatban használatos urban camouflagéból származik. A camouflagé megjelölést azonban hagyományos értelemben a katonai egyenruhánál kezdtek el használni. A divattervezők a military stílus meghonosításával beolvastották a városi streetwear stílusba. Az aktív életet élők 25-40 év körüli, dolgozó hölgyeket céloztam meg, akik a mindennapok rohanó körforgása mellett is képesek időt szakítani magukra, a sportoláshoz és a szórakozáshoz is.

A cél az egyszerű, semleges, homogén alapanyagok (vas, strapabőr munkaruházati szövetek) manipulálása volt különböző szilanyomásokkal. A ruhákra különböző saját készítésű, főleg városi fényképek szilanyomatait helyeztem.

Mikor kezdted el alkalmazni a szilanyomós technikát?

A szilanyomós technikával 2003-ban ösztöndíjként Ljubljanában és Finnországban ismerkedtem meg. A diplomamunkám elkészítésénél is alkalmaztam ezt az

eljárást. Körbejártam Budapestet, és fényképeztem a jellegzetes városrészleteket, épületeket. Ezeket a fotókat pozitív és negatív hatásúvá alakítottam át. A végén erős kontrasztos, fekete-fehér képet kaptam. A szilanyomó eljárásnál a nyomóforma egy kerete feszített finom szövésű szilaszövet. Ezen a szita sablonformán keresztülpréselt festék kerül a textíle.

Milyen felkéréseket szoktál kapni?

Jelenleg egy marcali cégnek tervezek női bőrtáskákat. Korábban az Amok nevű svájci üzlet számára készítettem szilanyomással díszített övtáskákat, kamáslikat, kartáskákat, és férfi szoknyákat is, ami ott most nagy divat.

Mit tudhatunk a következő kollekcióról?

Kedvelem ezt a street-wear stílust, amit jelenleg is csinálok, de a jövőben más technikákat is fogok alkalmazni. Erősíteni kívánom majd a férfi vonalat. A nők számára pedig elegáns, kicsit extra öltözékeket készítek majd.

Keszthelyi Renáta